

(Фонд Слободан Јовановић, 3.1.2010)

„Ко неће брата за брата, имаће туђина за господара“

Народна пословица

Данас, нажалост, мало ко у Војводини зна да је одлуку о присаједињењу матици Србији, с јесени 1918. године, донела Велика народна скупштина Срба, Буњеваца и осталих Словена. Данас, по основу члана 40 Статута Војводине, Савет националних заједница (Горњи дом скупштине) Војводине не сме да броји више од 50 посто чланова који се изјашњавају као припадници српске националне заједнице [\[1\]](#). Данас, Министарство за националне мањине, на чијем је челу један од главних протагониста аутономашког Корхецовог Статута, заводи “принудну управу” над Буњевачким националним саветом.

Иако су Буњевци, одмах уз Србе, 1918. године постали конститутивни народ Војводине, Корхецов Статут деведесет година касније не даје ниједној нацији у Војводини конститутивни положај. Корхецов Статут прописује националну равноправност [\[2\]](#) и при томе, одмах након навода Срба, енумеративно наводи Мађаре. Буњевци су тек на осмом месту, иза Хрвата.

Порекло, идентитет и стицање националног статуса Буњеваца

Порекло Буњеваца у области Суботице, Сомбора и Баје давно је почело да занима етнологе [\[3\]](#), али се, ипак, тешко може извести дефинитиван суд о њиховом националном пореклу. Највероватније потичу из Лике, Горског Котара, далматинске Загоре или Босне и Херцеговине. Буњевачки идентитет се развијао у сасвим другим условима од оних у којима они живе данас. Традиционално, највећи број Буњеваца је вековима живео на салашима између Сомбора, Баје и Суботице, а с временом су почели да насељавају ове градове. Важна особеност њиховог живота било је трајно пребивање ван града, на салашима, где су се бавили пољопривредом, уз повремено, па све трајније

борављење у селу или граду. Све до двадесетог века на менталитет већине Буњеваца није пресудно утицало грађанско друштво, пошто чак ни “ушорено” село (какво је у Војводини бар два века повезано чврстом инфраструктуром), дуго није било типични амбијент буњевачког насеља.

У доба ослобођења од Хабзбурга, међу Буњевцима је било и српског националног осећаја. Данас, рецимо, мало ко зна за некад познату буњевачку и српску књижевницу Мару Ћорђевић-Малагурску. Наравно, реч је о књижевници која је и те како била свесна проблема „националне припадности” Буњеваца, њиховог језика и писма [4], а које је политичка стварност пред ову етничку групу поставила већ крајем 19. века. Малагурска је објављивала књиге на ћирилици, а њена, међу Буњевцима добро позната збирка „Вита Ћанина и друге приповетке из народног живота” директно је сведочанство да је било Буњеваца који су сматрали свој језик српским. Додуше, до пре само неколико деценија, Хрвати и Срби су говорили истим језиком, а и сада се на њему једнако потпуно разумеју и једнаким писмом се може записати говор обе заједнице. Ипак, без обзира на све, Википедија (коју уређује бог зна ко), Мару Ћорђевић-Малагурску сврстава у хрватске писце.

[5]

Без обзира на то што је Малагурска била удата за Србина и објављивала своје стваралаштво ћирилицом, никад се у њеном стваралаштву није нашло било шта што би увредило Буњевце, нити је језик којим је говорила и писала икад назвала говором „паора” или „салашара”.

Нажалост, данас су Буњевци изложени новом облику бирократске диктатуре, заведене одлуком Чиплићевог Министарства за националне мањине.

Национално изјашњавање постајало је битан елемент идентитета Буњеваца, тек када је нарастала потреба за њиховим учешћем у трајним и самосталним облицима политичке сарадње, и када су се развиле прилике у којима су Буњевци осетили потребу и могућност да се баве политичком делатношћу и створе културне и политичке установе. О томе да ли је „национална” припадност Буњеваца српска или хрватска, много се расправљало. Међутим, до краја двадесетог века, у оквирима ових алтернатива, питање националне припадности Буњеваца није решено. Тек крајем двадесетог века Буњевци су у Србији (не у Хрватској и Мађарској) коначно добили слободу којом су остварили статус нације. За идентитет и посебност Буњеваца, од нарочите важности је био и остао њихов аутентични жетелачки скуп, Дужијанца [6]. У доба формирања идентитета овог народа Џулијанца је напредовала и од приватног жетелачког обичаја постала најпре локална културна манифестација, да би, најзад, постала трајни допринос култури буњевачког матичног града, Суботице.

Без обзира на чињеницу да постоји много војвођанских Хрвата буњевачког порекла, и без обзира на агресивну политику „хрваћења“ [7], Буњевцима је матица у држави Србији, јер „остале државе у региону“ нису признале њихову националну посебност. Седиште Буњевачке матице и њиховог Националног савета

[8]

је у Суботици. Политички организовани, Буњевци су од почетка са Србима и осталим Словенима учествовали у српском политичком животу. Од почетка, од поменуте Велике народне скупштине, која је обновила Српску Војводину, кад су са њима заједно одлучили да се припоје Србији као својој матичној држави

[9]

Што се тиче до сада независних установа Буњеваца, треба навести да је у Суботици седиште Буњевачких новина [10] и новинско-издавачке куће Буњевачки информативни центар, којим би требало да руководи демократски изабрани Буњевачки национални савет. То би, дакле, били органи Буњевачке националне мањине.

Хрваћење Буњеваца

Персоналним изменама које је извршило Чиплићево министарство, из буњевачких националних установа одстрањени су, управо, протагонисти буњевачке националне посебности. Досадашњи председник Националног савета Буњеваца **Мирко Бајић** отворено је упозорио на могућу форму злоупотребе у будућности:

„Било би погубно да се Савет бира електорским системом, јер би то довело до постепене асимилације Буњеваца у Хрвате“.

Утицај хрватске националистичке политике на Буњевце и Шокце ради развијања хрватске политичке националне свести код њих у Бачкој скоро да није постојао пре 1925. године. Тек 1913. године се први пут појавила једна политичка теза да су “Буњевци и Шокци огранак народа Хрватскога” [11]. Међутим, већ следеће године исти часопис наводи да су Буњевци “мјешавина хрватског и српскога народа”.

[12]

У 1926. години је део Буњевачко-шокачке политичке странке пришао националистичкој ХСС-и Стјепана Радића.

[13]

Овај догађај је био последица тога што је Радићева странка спретно искористила

незадовољство Буњеваца пореском политиком и аграрном реформом Краљевине СХС у условима светске економске кризе, за коју су сељаци по правилу кривили домаћу власт. ХСС је помогла стварање неколико задружних и просветних установа међу Буњевцима [\[14\]](#)

. Тада им је ово било лако оствариво, пошто су загребачке приватне банке током двадесетих година XX века располагале највећим делом слободног финансијског капитала у Краљевини СХС.

[\[15\]](#)

Хрватска национална пропаганда је нарочито развијана од стране комуниста одмах након Другог светског рата и убрзо је добила нови, до тад невиђени, замах оснивањем културно-уметничких друштава која су на северу Бачке међу Шокцима и Буњевцима оснивана као хрватска. Под покровитељством комуниста је интензивно и систематски вршена хрватска национална пропаганда међу Буњевцима. Комунистички активисти су организовали редовна учешћа Буњеваца у националним манифестацијама у Хрватској и тесно сарађивали са установама хрватске културе [\[16\]](#). Треба имати на уму да је декларација ХСС-а [\[17\]](#) из 1926. године само Шокце изричито убројала у Хрвате, иако у тексту нејасно помиње Буњевце.

Комунистичка партија Југославије је одмах по „ослобођењу“ југословенских крајева у којима Буњевци живе донела прописе којима је наложила да Буњевци припадају хрватском народу и спровела формалну агитацију у том циљу међу буњевачким становништвом [\[18\]](#). У вези са асимиловањем Буњеваца у Хрвате, издати су налози властима о пререгистрацији Буњеваца у Хрвате [\[19\]](#). Сведочанства о томе су документована, документи су објављени од стране чланова Буњевачког националног савета. Ове изворе нико са хрватске стране није ни покушао да оспори, јер су очигледно истинити. Насилно превођење Буњеваца у Хрвате након Другог светског рата, дакле, није никаква “теза” или “спекулација”, већ доказана чињеница.

Комунистичка партија Југославије је одмах по „ослобођењу“ југословенских крајева у којима Буњевци живе, донела прописе којима је наложила да Буњевци припадају хрватском народу и спровела формалну агитацију у том циљу међу буњевачким становништвом.

У вези са асимиловањем Буњеваца у Хрвате издати су налози властима о пререгистрацији Буњеваца у Хрвате.

Након насилне комунистичке пререгистрације Буњеваца у Хрвате у административним списковима и другим јавним документима, и након активне теренске националне агитације у том циљу, даља хрватизација Буњеваца је вршена у науци, култури и просвети. Пример трајне културне политике хрватизације Буњеваца трајно је присутан у одредници „Буњевци“, Енциклопедије Југославије, која се завршава низом неаргументованих и неистинитих навода о насилном „посрбљивању“ Буњеваца у Краљевини Југославији [20]. Насилно и систематско асимиловање Буњеваца у Хрвате у комунистичком режиму Јосипа Броза, Енциклопедија Југославије (чији је главни цензор био Мирослав Крлежа), наравно, сасвим је прећутана.

И у наше време, када Југославије одавно више нема, пропагандни притисак хрватских националиста се наставља кроз енциклопедијско-лексикографску и другу културну делатност. Управо ово можемо видети данас, на примеру припреме Лексикона подунавских Хрвата – Буњеваца и Шокаца [21] и делатности Удруге за потпору бачким Хрватима [22].

Ипак, и поред свега овога, Буњевци су, без обзира на национално изјашњавање, донедавно очували културно јединство. Тек политичким злоупотребама Џулијанце (данас постоје две Џулијанце), агресивним изјавама хрватских политичара и књижевника и успостављањем аутономашке “принудне управе” над Буњевачким националним саветом, учињено је све да се Буњевцима огади бављење политиком или да се сведе на романтично бављење етнографијом, песмом и сланином. О чему се ради?

Зашто војвођански Хрвати не допуштају Буњевцима да говоре свој језик ван салаша?

Наиме, још пре него се поделило и само руководство Буњевачког националног савета [23] док су сви још били заједно, Буњевци су се сукобили са руководством града Суботице. Град је, према речима Николе Бабића (недавно смењеног председника БНС), злоупотребио њихову главну културну манифестацију: „Начини на који се Дужијанца данас организује као, наводно, градска манифестација, указује на то да се отворено злоупотребљава у сврху негирања постојања Буњеваца као аутохтоног народа.” [24]

Пале су врло тешке оптужбе, БНС је оптужио градоначелника Суботице Сашу Вучинића „да је стао на страну оних који, како је наведено, отворено подстичу асимилацију Буњеваца у Хрвате, јер је потписао позивнице за прославу у којима се спомињу буњевачки Хрвати

[25]

.” Осим тога, у јавности Суботице и Војводине је и данас живо сећање на суботичку Дужијанцу из 2006. године, када је, уз присуство тадашње министарке Иване Дулић-Марковић, био „назочан” и председник ултранационалистичке ХСП из Хрватске, Анто Ђапић.

[26]

Српска министарка је, међутим, демантовала да се са њим сусрела том приликом. Иако из Чапразлија (Западна Херцеговина), Антови Ђапићи тешко би могли бити буњевачког порекла, пошто ова „обитељ” иначе потиче од фамилије „Ђапића” која се онамо доселила из околине данашњег Никшића

[27]

Припадници Буњевачког националног савета су, међутим, још 2005. године доживели као тешку увреду (тврде да се ради о кривичном делу) изјаву **председника ДХСВ Петра Кунтића**, који је „оптужио Буњевце и Републику Србију да врши вештачку поделу Хрвата на Хрвате и Буњевце, а у циљу асимилације Хрвата у Буњевце”. Том приликом је додао: „ако су Буњевци Хрвати у свим земљама у региону, онда су то и у Србији”.

Неупућеном читаоцу можда изгледа невероватно да би Буњевачком националном савету сметали Хрвати, пошто је међу данашњим војвођанским Хрватима много њих буњевачког порекла, а они или већ њихови стари су својом вољом прихватили да се тако национално изјасне, на шта имају право. Припадници Буњевачког националног савета су, међутим, још 2005. године доживели као тешку увреду (тврдили су да се ради о кривичном делу) изјаву председника ДХСВ Петра Кунтића, који је „оптужио Буњевце и Републику Србију да врши вештачку поделу Хрвата на Хрвате и Буњевце, а у циљу асимилације Хрвата у Буњевце”. [28] Том приликом је додао: „ако су Буњевци Хрвати у свим земљама у региону, онда су то и у Србији” [29]. Шта значи ова изјава? Па то је јасно негирање постојања аутохтоне нације у Србији, која је Буњевцима матична држава. Ономе што је разумљиво свима, тумачење не треба. Међутим, тадашњи покрајински секретар за образовање и културу Золтан Буњик, понашање шефа ДХСВ назвао је: тек „преурањеним реаговањем” [30]. За шта је то било „преурањено”? Нема за шта друго, до за напад на Буњевачки национални савет, на њихову националну посебност, јер медијско одузимање „легитимитета” буњевачким установама још није било обављено и тек је требало усвојити нове прописе о мањинама. Међутим, представници Буњеваца су навели да је ово Кунтићево понашање слично нечему што је ДХСВ извршила још пре 13 година.

Негирање буњевачке националне посебности није дакле од јуче: „Потпредседник

Извршног одбора Буњевачко-шокачке странке Никола Визин је недавно на годишњој скупштини своје странке обавестио чланство да је на састанку представника свих националним мањина, уочи доношења Закона о мањинама, успео да спречи прихватање захтева Демократског савеза Хрвата Војводине да се Буњевци бришу као национална заједница. Председник ИО бивше БШС Никола Бабић додао је и то да се на Буњевце и даље врши притисак, и политички и верски и практично, агресија на националну самобитност. “Дозволили смо себи да будемо подељени и да заборавимо сопствено и име прадедова и погазили смо аманет који су нам оставили да будемо своји људи. То нам више није потребно јер ово није 1945, када смо једним декретом Титовог изасланика морали бити третирани као Хрвати” – објашњава Бабић, наводећи податке да је Буњеваца по попису из 1934. године у Суботици било 43872, а 1991. године 17439. Због сумње у регуларност састава пописивача, међу којима нема ниједног Буњевца, Визин је чак најавио и захтев за поништење пописа уколико подаци не буду веродостојни”. [31] Данас, међутим, више не постоји ни Буњевачко-шокачка странка. С овом странком никако не треба бркати Хрватско буњевачко-шокачку странку

[32]

чији је председник Блашко Темуновић

[33]

, а која је јавности постала позната захваљујући апелу да се у Београду подигне споменик Стјепану Радићу. Треба је разликовати и од Буњевачке странке Војводине Бранка Францишковића.

[34]

Овај напад на буњевачку аутохтоност догодио се у вези са покушајем Буњевачке националне заједнице да коначно стандардизује буњевачки језик и писмо, у сарадњи са САНУ, ВАНУ и Хрватском академијом наука. Председник завода за културу војвођанских Хрвата Дујо Руње [35] изричито је Буњевцима оспорио то право, позвавши се на Повељу Европског парламента о регионалним и мањинским језицима”, према којој „нигде нема буњевачког језика”. Том приликом, Дујо Руње је изјавио како се овај говор „користи само још на неколико бачких салаша” [36]. Иначе, управо на том говору, хрватским писмом, сасвим идентичном српској латиници, пише хрватски књижевник буњевачког порекла, Томислав Жигманов, равнатељ (директор) завода у коме је Руње председник Управног одбора. Ако је ово изјава човека у врху културе војвођанских Хрвата [37], и шефа секције Хрватског академског друштва за одгој, образовање и просвјету

[38]

, шта је онда некултура и лош одгој?

Тврдњама Дуја Руње се јасно успротивио Мирко Бајић, наводећи да „Буњевачки језик користи више од 20.000 људи” и да „Буњевци нису Хрвати”. [39] Реаговала је и главна уредница Буњевачких новина Весна Видаковић, бранећи се од оптужби како су „Буњевци ударна песница Милошевићевог режима”, у вези са чим су лично поменули и

њу [\[40\]](#), заборавивши колико је учинила на пољу буњевачке етнологије и књижевности. Сличне оптужбе против буњевачких удружења вршене су и раније.

[\[41\]](#) Наводи о вези с Милошевићевим режимом су прави покушај бизарне сатанизације Буњеваца. Нажалост, простачка изјава Дуја Руње је изречена пре него што су донети прописи о заштити мањина од дискриминационог понашања (Закон о забрани дискриминације). Није нам познато да се ико из ДСХВ, нити из Завода за културу војвођанских Хрвата икада извинио Буњевцима за поменути простаклук, нити да су „евро“ и „мулти“ аутономашке колеге на икакав начин реаговале против „говора љубави“ из врха културе хрватске мањине у Србији. А пред ким да Буњевци „интернационализују“ своје национално питање кад их у Хрватској и Мађарској не признају, а Брисел је предалеко?

Образовани Буњевци добро знају да је агресивни простаклук Дуја Руње исто оно што је пре стотину година доживео њихов народни свећеник Паја Кујунџић, када је, као гимназијалац, чуо у суботичкој гимназији од свог професора Антала Фаркаша како Буњевци говоре „паорски језик (који) нема више од триста речи.“ [\[42\]](#) Дакле, опет се Буњевцима ради исто. Опет им смањују број речи језика, писмо им бришу, а њихов говор опет натерују на салаше. После сто година, не догађа се то више у „Дунавској монархији“, већ у хвалисавој „Европској, мултиетничкој, толерантној и мултиконфесионалној регији“, која плови уз Дунав, ка ДКМТ и разним „дунавским федерацијама“ бирократских регија. За то време у Новом Саду организују балове, а у Суботици једнако Мађари, Буњевци, Хрвати и Срби остају без посла и основних прихода за живот.

На језик и писмо Буњевцима политичари војвођанских Хрвата не дају право, јер буњевачки језик и писмо није поменула „евробирократија“. Зар мислите да је иког у Бриселу брига како се говори и у Београду, Пешти и Загребу, а камоли у Суботици, Баји, Осијеку, Сомбору или Калочи? Једнако се брину за њих данас у Бриселу, колико су се пре једног века бринули у Шенбруну. Или ће, ако мислите да они маре о вама, порастати ваш „Selbstgerechtigkeit“? Идеолошки потомци малограђанске „мителојропске“ бирократије поражених времена маштају да врате „сву ту равницу“ у непостојеће пасторално стање од пре сто година, у „рајску флајшмашину“, а лажу нас како су „оријентисани ка будућности“.

Буњевачки језик и писмо сада не прогоне мађарски него хрватски националисти којих, на сопствену срамоту, има много буњевачког порекла, од којих неки говоре и пишу овим језиком, а који су и држављани Србије, матичне државе Буњеваца. Такви нису запамтили јасну поруку творца буњевачке књижевности: „не слушајмо никад оне који би

нас ма каквим начином раздвајати хтјели, то су бо очевидни обћи непријатељи наши.” А народна пословица каже: „Брат је око ископао, зато је тако дубоко”. Хвала драгом Богу да браћа више очи не ваде, али буњевачки језик и писмо, ево, хоће да затру.

Аутономаши „запушавају” буњевачка уста

„Принудна управа” над Буњевцима наступила је у јеку вербалних напада хрватских националиста у Војводини на оне који не деле осећај припадности хрватском народу.

Одлуком Министарства на чијем челу је Светозар Чиплић, непосредно пред попис Буњеваца, уведена је принудна управа у њихов Национални савет, под изговором стицања „законских услова.” [43] Уместо досадашњег руководства, Буњевачким националним саветом ће руководити именовани бирократски привремени орган.

Овим чином, сви који су буњевачког порекла, остали су коначно идеолошки и национално, трајно подељена заједница [44], пошто је главни протагониста аутономаштва из београдске владе, сасвим паралисао њихове самосталне буњевачке националне политичке установе. Трагикомично је да су „услови остварени”, пошто је мањи део чланова Буњевачког националног савета поднео оставку на чланство у њему, па је министар, управо из редова ових који су поднели оставке, формирао управу привременог органа. [45] Јасно је да именовањем привремене управе у буњевачким националним установама није примењено начело репрезентативности, нити поштована демократска воља буњевачке нације. Међутим, персонално решење у привременој управи БНС је сасвим у складу с начелном унутрашњом противречношћу аутономашког става.

Рецимо, аутономаши заступају мишљење како је обнова Српске Војводине 1918. године била „нелегитимна”, пошто у њој нису учествовали представници Немаца, Мађара и Румуна. Они игноришу чињенице да су све наведене мањине касније, својим учешћем у демократском поретку краљевине СХС, признале легитимитет њеног поретка. Аутономашима данас није „нелегитимна” „принудна управа” над Буњевцима, састављена листом од лица која су се изричито, оставком одрекла свог учешћа у демократски изабраном Буњевачком националном савету. На том примеру се види унутрашња супротстављеност аутономашког става, која је “решива” једино бирократским насиљем власти. Једино што аутономашима никад није било “нелегитимно” била је комунистичка Брозова диктатура у Југославији и “уставни” положај САП Војводине у тој диктатури.

„Принудна управа“ над Буњевцима наступила је у јеку вербалних напада хрватских националиста у Војводини на оне који не деле осећај припадности хрватском народу. У најосетљивије време, кад се припрема посебни бирачки списак буњевачке националне заједнице, буњевачким националним установама одузета је самосталност.

Политички и културни представници хрватске мањине, видели смо из приложеног, наступили су организовано и агресивно према национално изјашњеним Буњевцима. Они још нису спровели изборе за хрватски национални савет и нису утврдили посебан бирачки списак за ту установу. Може ли се очекивати да на посебном списку буду пријављени и Буњевци и они који се тако национално не осећају, али би се у њему нашли ради остварења већине по вољи политичара војвођанских Хрвата, унутар буњевачких самосталних националних установа? Никола Визин, којег сам ради овога непосредно контактирао, сматра да је то могуће и упутио је на одредбе Закона о Националним саветима националних мањина из 2009. године. [\[46\]](#)

Персоналним изменама које је извршило Чиплићево министарство из буњевачких националних установа одстрањени су, управо, протагонисти буњевачке националне посебности. Досадашњи председник Националног савета Буњеваца Никола Бабић је отворено упозорио на форму злоупотребе: „Било би погубно да се Савет бира електорским системом, јер би то довело до постепене асимилације Буњеваца у Хрвате“.

[\[47\]](#)

Положај буњевачких националних установа потврђује да уставно-правна архитектура Војводине одавно више није само усамљена карикатура. После усвајања „Корхецовог статута“, у регији, чија се бирократија на сва уста хвали „европскошћу“, „мултикултуралношћу“, „мултиетничношћу“, „демократскошћу“ и „антидискриминацијом“, догађа се управо супротно.

“Завејан је пут за салаш наш, еј да знаш!”

Сви Јужни Словени су сродни народи, а језик, менталитет и обичаји Срба, Хрвата и Буњеваца толико су слични да је прављење поделе по том основу права иронија историје. Буњевци су, пре више од сто година, насилно асимиловани у Калочи, граду где су некада били најбројнији, баш стога што им је тамо ефикасно забрањено да говоре

својим језиком и онемогућено удруживање по основу њихове сопствене културе. Током историје, Буњевци су једино у државном поретку Србије били политички прихваћени као сасвим равноправан и самосвојни партнер. Уз српски народ, у матичној им држави Србији, Буњевцима је коначно призната и национална посебност. Гнусна је лаж говорити како је “Буњевце створио Милошевић” и како су они били његова „ударна песница”. Још гнусније је то што ову лаж шире исти они који ћуте о насилном административном уписивању Буњеваца, а учествују у зидању војвођанског „уклетог салаша”, лажног грађанског друштва, на тековинама комунистичке друштвено-политичке заједнице из доба Брозове диктатуре.

Хрватски националисти у Војводини нису имали такта, деловали су простачки, примитивно и насилно, откривши на време Буњевцима своје агресивне намере, уместо да се тактички, неприметно и (најважније) без српске помоћи министра Чиплића неприметно увуку у БНС.

С обзиром на политичке и културне односе с Хрватском (постоји Хрватски конзулат у Суботици), веома је чудно с колико је провинцијализма и аматеризма вођена хрватска политика према Буњевцима.

Агресивна хрватска политика према Буњевцима у Војводини је и са становишта хрватске националне ствари била потпуно нецелисходна, пошто је довела до трајне поделе, на Хрвате и оне који то нису, међу свима који су буњевачког порекла.

Нажалост, данас су Буњевци изложени новом облику бирократске диктатуре, заведене одлуком Чиплићевог министарства за националне мањине. Уколико, захваљујући томе, хрватски политичари у Војводини спроведу ефикасну злоупотребу бирачког права, које се прибојава већ Никола Визин, могу пресудно утицати на формирање персоналног састава буњевачких установа “подобних” за асимилацију Буњеваца у Хрвате. Тада се, изигравањем демократије, може догодити да оне и званично „самоутопе” националну посебност Буњеваца у великохрватски националистички сан који се сања у Загребу, веома далеко од Суботице.

Иде ли дан када ће хрватски националисти превладати у буњевачкој матици и вратити буњевачки језик и писмо на она „три салаша”, на којима Дујо Руње признаје постојање буњевачког језика? Не. Преживеће Буњевци и ову брижљиво разрађену „асимилациону политику”, коју су им генерацијски припремали хрватски националисти, баш као што су

преживели и вековну асимилацију коју су им приређивали мађарски националисти.

Хрватски националисти у Војводини нису имали такта, деловали су простачки, примитивно и насилно, откривши на време Буњевцима своје агресивне намере, уместо да се тактички, неприметно и (најважније) без српске помоћи министра Чиплића, неприметно увуку у БНС. С обзиром на политичке и културне односе с Хрватском (постоји Хрватски конзулат у Суботици), веома је чудно с колико је провинцијализма и аматеризма вођена хрватска политика према Буњевцима. Агресивна хрватска политика према Буњевцима у Војводини је и са становишта хрватске националне ствари била потпуно нецелисходна, пошто је довела до трајне поделе, на Хрвате и оне који то нису, међу свима који су буњевачког порекла. Хрватска политичка брљотина је почела да заудару у матичном граду Буњевцима под носом, баш кад је српска национална политика у Војводини најслабија у последњих 20 година. С те стране би српски националисти могли да буду веома захвални Петру Кунтићу, Дују Руњи и Томиславу Жигманову и њиховим покровитељима. Без обзира на то колико ће предстојеће формирање буњевачких културних установа бити извршено по вољи хрватских националиста, подела народа буњевачког порекла и говора по националистичком шаву остаће јасна и трајна заслугом ове тројице.

Националистичке страсти у Европи ће опадати врло брзо, чим се се домаћи малограђани суоче с оним стањем које је, давно, народна књижевност формулисала: „Шокци – бокци, Власи – сиромаси.“ Социјална нестабилност у условима ниског наталитета лоше је „гориво“ за развој национализма. Сиротињу није обогатио ни мађарски, ни српски, па неће ни хрватски националистички сан. Буњевци ће опстати, у партнерству, међусобном признању и добросуседству уз оне са којима су опстајали вековима. Уз Србе, чија је држава матична држава Буњеваца и уз Мађаре и Хрвате са којима деле вероисповест, иако њихове националне државе Буњевце још увек не признају као посебну нацију.

<http://www.slobodanjovanovic.org /2010/03/01 /dusan-kovacev-bunjevci-nece-putovnicu/>

---

[1] Чл. 40 ст. 3: „Половина чланова савета бира се из редова посланика који се изјашњавају као припадници националне заједнице која чини бројчану већину у укупном становништву АП Војводине.“ Овај еуфемизам се, иначе, односи на ограничење политичке равноправности српског народа у Војводини, који је према Уставу Републике Србије носилац суверенитета, и коме је, такође, контрадикторно гарантована равноправност чланом 6 Статута АПВ-е. Националне заједнице су правна категорија коју не познаје ни Устав Републике Србије, ни српски Закон о националним мањинама, али је, без обзира на ту чињеницу и благовремене критике, она ипак задржана и у коначној верзији Корхецовог Статута.

[2] Чл. 6.

[3] Бутјовчић, Јосип: Преглед и мишљења о пореклу и имену Буњеваца. Даничар, Ђорђе Поповић: Бачки Буњевци и Шокци, Београд, 1907.

Ердељановић, Јован: О пореклу Буњеваца, Српска краљевска академија, 1930, доступно на сајту www.scribd.com

<http://www.scribd.com/doc/17539303/-1930->

[4] Буњевка о Буњевцима, 1041. Доступно на блогу Ковчег.трипод

http://kovceg.tripod.com/mara_malagurska.htm

[5] Мара Ђорђевић-Малагурски

http://hr.wikipedia.org/wiki/Mara_%C4%90or%C4%91evi%C4%87_Malagurski

[6] http://bunjevci.com/site/?page_id=10

[7] Драго, др Његован: Документи о насилној хрватизацији Буњеваца и Шокаца после Другог светског рата, Етнолингвистичка и историјска истраживања о Буњевцима, Суботица – Нови сад, 2008.

[8] www.bunjevci.com

[9] Његован, др Драго: Историјска улога Буњеваца у присаједињењу војвођанских области Краљевини Србији 1918, Зборник радова са симпозијума "О Буњевцима", НС, 2007.

[10] <http://www.bunjevci.com/novine/>

[11] *Невен*, 15. 2. 1913.

[12] *Невен*, 1914.

[13] Бара, Марио: Сомборска декларација и њено значење за бачке Хрвате, Загреб, 2006.

[14] *Ibid.*

[15] Петрановић, Бранко и Зечевић, Момчило, Југословенски федерализам, идеје и стварност, I - II, збирка докумената, Просвета, 1987, Београд.

[16] О друштву Матија Губец у Таванкуту: http://www.matijagubec.org.rs/o_drustvu.htm . На сајту Завода за културу војвођанских Хрвата може се наћи обиље података о хрватским домовима културе, удружењима и центрима која носе буњевачка имена:
<http://www.zkvh.org.rs/index.php/druga-opcija>

[17] *Невен*, бр. 23, 10. 6. 1926. Хрватски националисти су је назвали „Буњевачком декларацијом“.

[18] Раич, А: Увод у буњевачко питање, 21. 11. 2009, доступно на <http://bunjevacki.rodoslov.blogspot.com/>

[19] *Ibid.*

[20] "Буњевци", Енциклопедија Југославије, ЈЛЗ, Загреб, 1956, др Васо Богданов, Стјепан Павичић и Јосип Хам, разуме се, сви универзитетски професори из Загреба су обрадили одредницу о Буњевцима и у литератури уопште не помињу капитално дело др Јована Ердељановића, нити Мару Ђорђевић-Малагурску, систематски пропуштајући да наведу икакве изворе о самосвојности или српској националној свести код Буњеваца. Наравно, "пропустили" су и да наведу учешће Буњеваца у обнови Српске Војводине 1918. године.

[21] Вуковић, Петар: Којим Буњевцима је стало да буду Хрвати, а којима није, доступно на <http://www.zvonik.org.yu/1371/ZV20.html> . Извршни уредник Лексикона подунавских Хрвата је Томислав Жигманов.

[22] Жужић, Златко: Крхка лјепота, трајна вриједност, Хрватска ријеч, 28. просинац, 2008. <http://www.hrvatskarijec.rs/source/index.php/Krhka-ljepota-trajna-vrijednost.html> ;
Лешић, Жељка: Округли стол о Миловану Миковићу, Хрватска ријеч, 21. 5. 2008.
<http://www.matis.hr/vijesti.php?id=1622>
. Матица Хрватска је веома активна по том питању:
www.matica.hr

[23] Званични сајт Буњевачког националног савета: <http://www.bunjevci.com/> .
Национални савет издаје „Буњевачке новине“,
http://bunjevci.com/site/?page_id=53

[24] Злоупотребе буњевачког празника против буњеваца, Данас, 14. 8. 2008. Доступно на „Наслови нет“,

<http://www.naslovi.net/2008-08-14/danas/zloupotrebe-bunjevackog-praznika-protiv-bunjevaca/779822>

[25] Буњевачки национални савет: Градоначелнице, тражимо извињење, РТВ, 7. 8. 2008,

http://www.rtv.rs/sr_ci/vojvodina/subotica/bunjevacki-nacionalni-savet:-gradonacelnice--trazimo-izvinjenje-74389.html

[26] *Курир*, 15. 5. 2006.

[27] Мисојчић, В. Д: Да се не одродимо, Глас јавности, 16. 8. 2008.

<http://arhiva.glas-javnosti.rs/arhiva/2000/08/16/srpski/R00081502.shtm>

[28] Centre for Development of civil society, www.cdcs.org.yu : Тензије око буњевачког питања. О истом догађају постоји саопштење покрајинског посланика Мирка Бајића на сајту БНС: Напад на Буњевце, 28. 10. 2005.

[29] Centre for Development of civil society, www.cdcs.org.yu: Тензије око буњевачког питања.

[30] Centre for Development of civil society, www.cdcs.org.yu: Тензије око буњевачког питања.

[31] Попис изазива различите дилеме у национално шароликој Суботици, *Дневник*, 4. 9.

2002

[32] Сајт Хрватско буњевачко шокачке странке: <http://www.hbs-stranka.org.rs/>

[33] Јавности је остало нејасно је ли Блашко Темуновић у Суботици нападнут по националној основи, због девојке или се једно десило због другог: Батине због девојке, *Вечерње новости*

, 20. 6. 2007.

<http://www.novosti.rs/code/navigate.php?id=9&status=jedna&vest=105195&datum=2007-06-21>

, Претучен лидер Хрватско буњевачко шокачке странке, Политика, 21. 6. 2007.

<http://www.politika.rs/rubrike/Politika/t32109.sr.html>

, Бејзбол палицама на партијског лидера, Дневник, 21. 6. 2007, Што пре ухапсити нападаче,

Данас

, 21. 6. 2007.

[34] Синоћ у суботици основана Буњевачка странка Војводине, за председника изабран Бранко Францишковић, Бета, 29. 2. 2008.

[35] О овом „бачком хрватском културном и политичком делатнику“ можете више видети на Википедији: http://hr.wikipedia.org/wiki/Dujo_Runje Ради се о војвођанском посланику, који је октобра 2008. године најавио да ће хрватски језик постати службени језик у Војводини, РТВ, 28. 10. 2008.

[36] Centre for Development of civil society, www.cdcs.org. Yu: Тензије око буњевачког питања.

[37] Завод за културу војвођанских Хрвата: www.zkvh.org.rs

[38] Завод за културу војвођанских Хрвата,

<http://www.zkvh.org.rs/index.php/druga-opcija/49-hrvatsko-akademsko-drutvo-subotica>

[39] *Ibid.*

[40] *Ibid.*

[41] „Ваља знати да Србија од конца 80-их година 20 столјећа активно ради на умјетној подјели Хрвата у Војводини тако што од субетничких елемената хрватскога народа, прије свега Буњеваца, производи засебан народ, чији је пак основни идеологијски темељ антихрватство.“ Жигманов, Томислав: *Новости*, бр. 527, 23. 1. 2010. <http://www.novosti.com/2010/01/tomislav-zigmanov-pjesnik-publicist-i-profesor/>

[42] *Невен*, 1895.

[43] Шолаја, Драган: Буњевци без Националног савета, *Блиц*, 22. 1. 2010. Доступно на Суботица инфо

http://www.subotica.info/eventview.php?event_id=31271&tag_id=3227

<http://www.blic.rs/Vesti/Vojvodina/173436/Bunjevci-bez--Nacionalnog-saveta>

[44] В. Н: Буњевци у два блока, *Вечерње новости*, 21. 1. 2010.

http://www.novosti.rs/code/navigate.php?Id=135&status=jedna&vest=168689&title_add=Bunjevci%20u%20dva%20bloka&keyword_add=bunjevci%2C%20savet%20za%20manjine

В. Л: Непостојећи Савет изабрао нелегални УО, *Данас*, 15. 9. 2009.

<http://infodesk.subotica.com/clanak/4653/nepostojeci-savet-izabrao-nelegalni-uo.html>

Фомално, кампања против Буњевачког националног савета кренула је из Управног одбора новинско издавачког центра „Буњевачки информативни центар, којег је управо изабрало национално тело чију смену су у УО тражили.

[45] Шолаја, Драган: Све дубљи раскол у буњевачкој заједници.

[46] Закон о националним саветима националних мањина, РС, Службени гласник Републике Србије, бр. 72/2009, доступно на сајту општине Сента: http://www.zenta-senta.co.rs/doc/zonsnm_sr.pdf

[47] Шолаја, Драган: Министар Чиплић окупља Буњевце, *Блиц*, 4. 2. 2010.

<http://www.blic.rs/Vesti/Vojvodina/175267/Ministar-Ciplic-okuplja-Bunjevce>